

Nikola Šišková – Večeře

Jednoho krásného večera si jeden pár řekl, že si vyrazí na večeři. Začal se tedy chystat. Žena se krásně oblékla a muž také. Byli spolu už hodně dlouho a měli toho hodně za sebou. Svou temnou historii si nesli až dodnes. Ženě se před lety přihodila velmi ošklivá autonehoda. Kvůli tomu začala vídat opravdu zlé věci. Skončila až v psychiatrické léčebně. Snažili se ji vyléčit. Opravdu se snažili. Nedávno ji propustili, ale cítí se pořád stejně.

Pár nastoupil do auta. Cestou projel kolem starého lesa. Bylo už po setmění. Všude byla tma. Z lesa se táhla mlha. Muž jí nevěnoval pozornost, zato ženě se zdála zvláštní. Mlha totiž nepřicházela z lesa. Táhla se za autem. Sledovala je.

Jakoby je něco pronásledovalo. Nic dobrého. Kolem ní se rozléval chlad. Začal se jí zvyšovat tep a dech se jí zrychlil. Muž se na ni podíval: „Co se děje?“ Odvětila, že se necítí bezpečně. „Už od prvního kroku z domu něco nepříjemného cítím.“ Muž se začal ohlížet kolem sebe. Nic neviděl. Nic.

Žena se začala panicky klepat.

Muž zastavil auto.

Vystoupil z vozu.

Auto se zamklo.

Nešlo odemknout.

Zkusil všechny dveře.

Zase nic.

Prosil ženu, aby mu otevřela.

Nešlo to.

Kolem auta se začala zjevovat mlha. Muž stál a žena křičela. Řvala: „Uteč! Uteč! Není to to, co si myslíš. Uteč!“ Muž však jen stál opodál a koukal do mlhy. Přece neopustí svou ženu. Najednou odkudsi z mlhy vyběhl přízrak. Vypadal jako malá holčička s modrýma očima. Její krásné blond vlásky jí sahaly po ramena a kontrastovaly s jejíma černýma očima. V pravé ruce něco držela. Nůž. Duch se vrhl na muže. Jedna rána za druhou. Do hrdla. Do zad. Do srdce. Padl se třiatřiceti bodnými ranami po těle a prořízlým hrdlem. Do posledního dechu bojoval. Se slzami v očích pak už jen ležel na zemi. S vypětím všech sil ještě otočil hlavu a podíval se na auto. Viděl, že v něm nikdo nesedí.

Žena, co s ním šla na večeři, už dávno není jeho ženou.

Víte, v té psychiatrické léčebně spáchala tenkrát sebevraždu.

Už tehdy se domů nevrátila ONA.